

[Nør Christensen]

forventede 80-90 mia kr. til et stykke under det halve. Det havde vist de færreste også langt ind i regeringens egne rækker troet muligt, ja, jeg vil næsten til hr. Svend Auken sige, at det nærmer sig det under, som han efterlyste.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at bemærke, at der har været ro om dansk økonomi. Regeringen vandrer ikke fra krise til krise, og økonomien skal ikke reddes flere gange i kvartalet. Det har også spillet afgørende ind på de dispositioner, der er blevet truffet inden for dansk erhvervsliv, som ikke har levet med disse evige trusler om ØD eller OD. Regeringen har altså lige fra starten vist både mod og handlekraft, og det har også smittet positivt af på befolkningen. Men regeringen har så sandelig også været smidig. Jeg tænker her på den sikkerhedspolitiske situation, men det vil jeg senere vende tilbage til.

Også det gode samarbejde i regeringen har haft en positiv effekt. Alle erkender, at samarbejdet i regeringen har været aldeles strålende lige fra den første dag, og der er ingen, som i fuldt alvor tror på et regeringsskifte - heller ikke selv om vi skulle få et valg i utide. Det forudsætter nemlig én ting, nemlig at der er en tilstrækkelig god og stærk opposition, og den skal man vist lede et godt stykke tid efter for at finde.

Ved folketingsvalget den 10. januar 1984 havde vælgerne igen lejlighed til at tilkendegive deres mening. CD led et smerteligt tab, men til trods for det erklærede vi straks, at det afgørende var, at regeringen fik lov til at fortsætte, og det endda styrket. Det har desværre medført, at alt for mange rundt omkring i landet har troet, at regeringen nu kunne både klare dette og hint. Alt for mange har glemt, at det ikke er regeringen, der bestemmer, for regeringen har ikke flertal. Det er derimod det folketings, som vælgerne sammensatte med deres kryds på valgdagen, der bestemmer, og det er noget ganske andet.

Alt for ofte hører vi, at nu gør eksempelvis CD ikke nok for sine mærkesager. Jeg kan hertil kun svare, at det er urimeligt at forlange af et parti, at det, efter at vælgerne har været så venlige at halvere det, skal kunne gennemføre alle sine mærkesager; den går naturligvis ikke.

Derimod ligger fejlene efter vores opfattelse hos vælgerne selv. Centrum-demokraterne

er ikke det mindste utilfredse med regeringen, men derimod er vi utilfredse med sammensætningen af folketinget, og det er det, som gang på gang må understreges meget stærkt og forklares. Det er ikke regeringen, der bestemmer. Det er noget, der tilsløres, hvis regeringen har flertal i folketinget, men det har denne regering jo som bekendt ikke. Den har tværtimod et klart flertal imod sig i folketinget i næsten alle mærkesager og i hvert fald i alle CDs mærkesager. I alle CDs mærkesager stemmer ikke alene VS og SF imod os, men disse to partier støttes tillige af socialdemokratiet og de radikale. Dermed har vi flertal imod vore mærkesager og flertal stort set også imod regeringen.

Jeg siger dette så stærkt, fordi det nu igen er blevet skik og brug at fortælle de enkelte partier, at man synes, de pågældende udretter for lidt i den eller den sag. Dertil siger vi, at det er de pågældende selv, der på valgdagen udretter for lidt, udretter alt for lidt. Folk glemmer at stemme i overensstemmelse med deres egne interesser, når det gælder om at vælge nogle mennesker, man gerne vil have til at gøre noget. Det gælder på en række områder, f.eks. for så vidt angår parcelhusejerne. Det gælder for folk med bil og også for folk, der gerne ser et TV 2 med reklamer. Og sidst, men ikke mindst i forsvarspolitikken.

På alle disse områder stemmer folk på de partier, der klart har vist, at de i hvert fald ikke ønsker den løsning, som et flertal i befolkningen faktisk ønsker, i hvert fald når man ser på meningsmålingerne.

Men som sagt: fuld tilfredshed med regeringen og stor utilfredshed med folketingets sammensætning. Det er det, der gør det svært at føre regeringens nødvendige politik ud i livet.

Men lad mig gentage fra i går: vi anerkender fuldt og helt det radikale venstre for den dristighed, den fasthed og det mod, hvormed de radikale har forstået, at der er noget, som det er nødvendigt at gennemføre. Det har bestemt ikke været morsomt for nogen af regeringspartierne og bestemt heller ikke for de radikale at foretage alle disse tiltag, men ser vi på det samlede valgresultat for så vidt angår regeringen, fik den jo fremgang. Altså blev regeringen ikke upopulær, selv om den måtte foretage disse upopulære ting.